

Bezzeg Gyula

Portfólió

Gyermekkorom óta lenyűgöz a múlt. Édesapám '30-as születésű volt, sokat mesélt az „akkori” világról és összehasonlította azt a „maival”. Mindig csodálattal hallgattam azokat az elméleteit, miszerint régen minden jobb volt. Éveken keresztül feljártam a házunk padlására, hogy olyan tárgyak után kutassak, melyeket ereklyeként élhetnek meg és egy izgalmas történetet halljak róluk a múltból.

Egyszer elástam 100 üveggolyót, hogy néhány hét múlva kiásva őket történelmi kincsként tekintsek rájuk. Kamaszkoromban Gion Nándor regényeinek olvasása valóra váltotta azt, hogy a múltban éljek. Az összes esemény a regényeiben Szenttamáson, a szülőfalumban játszódik, sőt, azokat a helyszíneket is fel tudtam keresni, amelyek megjelentek a történetekben. Ezeket a városrészeket mind bejártam és lefényképeztem, arra gondolva, hogy valakinek egyszer ezek a helyek és a róluk készült fotók ugyananyira izgalmasak lesznek mint nekem.

Ekkor tudatosult bennem, hogy a számomra oly értékes múltat én magam is létrehozhatom, hisz az a pillanat, amit lefotózok, az elmúlt jelen másolata: a múlt. Azóta nem csak dokumentálok, hanem egy kibontakozási formává is vált számomra az, ahogy a fény, az árnyék, és az alakzatok viszonyulásával kialakítom a bennem megjelenő gondolatokat és érzéseket.

Magyarországra költözésemmel szükségszerűen egy másik perspektívából is elkezdett foglalkoztatni a vajdasági magyarok sorsa. A kisebbségi lét, és a jobb életre vágyás feszültségéből eredő következmények érdekelnek. Ezeket a jelenségeket figyelem. A vajdasági magyarok mai helyzetéről és sorsáról szeretnék átlátható képet alkotni és ezt „itthagyni” az utókornak.

Csendes bástyák, vázlat

A papok munkájáról és összetartó erejéről, a hétköznapi ember, nagyon keveset tud és nincs tapasztalatuk arról a láthatatlan munkáról, amit ők végeznek.

Ez a munka a vajdasági magyar szórvány települések egyházközösségeiben szolgáló papságot és parókián tevékenykedő hívők alázatos munkját és hétköznapijait dokumentálja és mutatja be. Azokat a szórványsorsra jutott plébániákat, papokat és lelkészeket akik már csak egy maroknyi közösséggel küzd minden megmaradt magyar szóért.

Zsúnyi Tibor atya
Szent Kereszt Felmagasztalása plébánia
Szenttamás

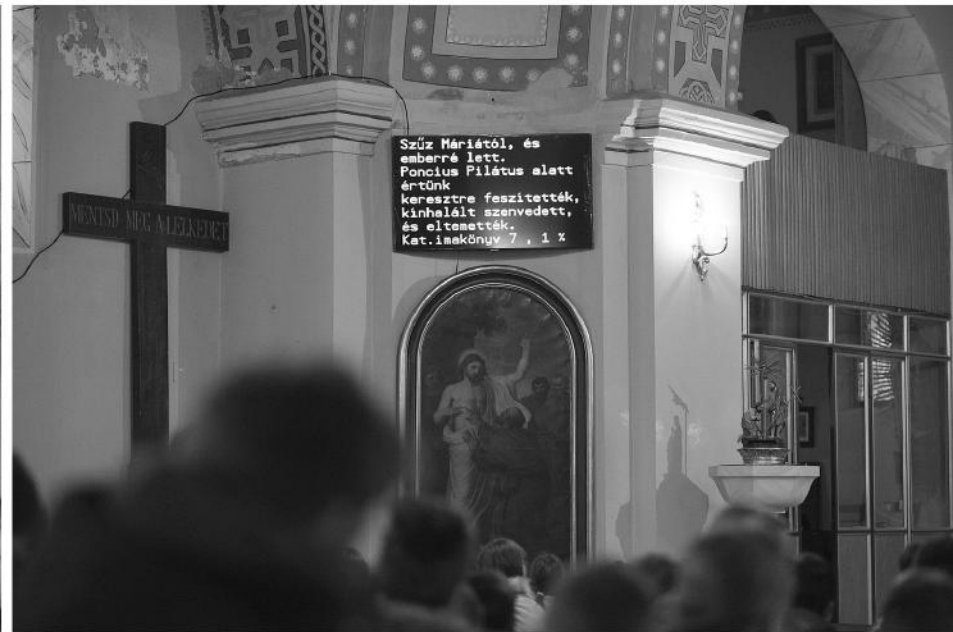

Nagy Attila atya
Szent Erzsébet plébánia
Újvidék

Vajdasági vagyok

folyamatban levő munka

Vajdaság Nagymagyarország azon leszakadt része, ami a mostani Szerbiához tartozik. Ezen a viszonylag kis területű vidéken élő, egyre gyorsabban fogyatkozó magyar közösség értékes emberei, többek között a művészek.

Úgy gondolom, hogy az alkotás a halhatatlanság és megmaradás egyik lehetősége és formája. Meglepő lehet, hogy ezen a térségen, ebben a kislétszámú magyar közösségben milyen sokan éreznek késztetést az alkotásra. Abban bízom, hogy ezt az alkotási proaktivitást nem csak a túlélés ösztönös reakciója váltja ki.

Munkámban olyan vajdasági magyar művészekről készítek felvételeket, akik nyomot hagynak, és gazdagítják térségünk művészeti és kulturális kincstárát. Projektem nem értékkel, nem rangsorol és nem minősít, csupán kísérletet tesz bemutatni az egy lényegből fakadó és közös cél felé haladó kisebbségi lét szellemének erejét.

@ nagyabonyi emese

színésznő

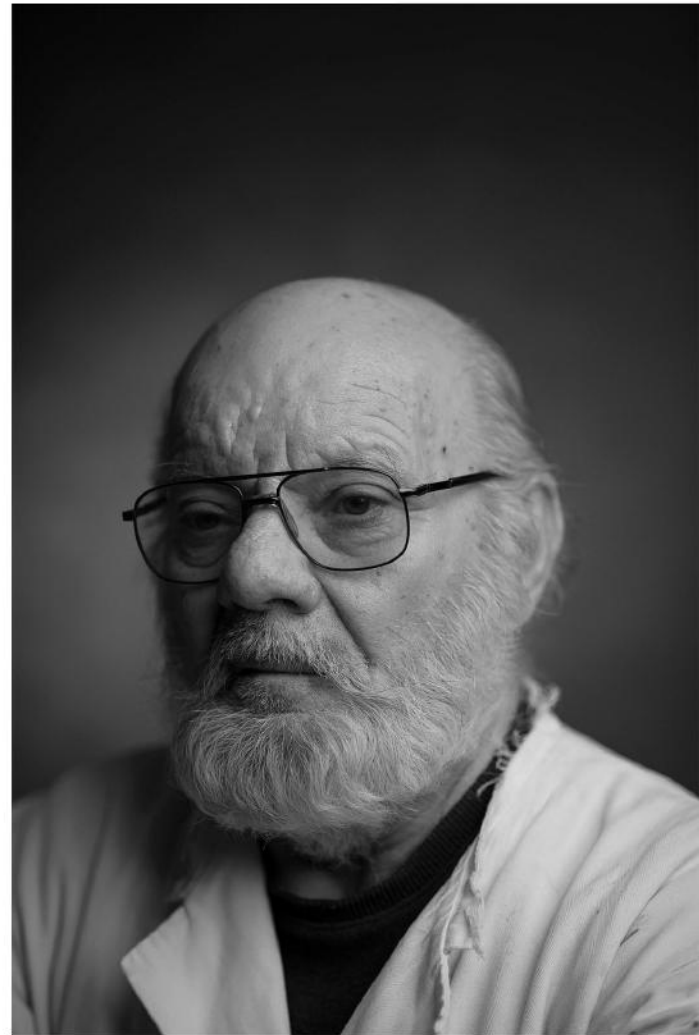
@lak róbert

képzőművész

@juhász gyula

népzeneész

@zsáki istván

festőművész

@molnár edvárd

fotográfus

@munjin andrea

képzőművész

@terék anna

költő

@hajdú tamás

színész

@hernyák györgy

rendező

@lajkó félix

zenész

@k. kovács ákos

operatőr - rendező

@berta csongor - bongor

színész, rapper

@csernik attila

képzőművész

@nagy józsef

táncművész, koreográfus, képzőművész

@bíró tímea

költő, újságíró

@mészáros martin

színész

Viszonyok és kapcsolatok

Egy-két évtizeddel ezelőtt még vászontáskával jártunk bevásárolni. Akkoriban szenzációnak számított, ha valakinél nejlonzacskót láttunk, és úgy sejtettük, hogy külföldi rokonai lehetnek. Ma a műanyagzacskó és a műanyag, mint olyan, életünk szerves részévé vált. Komoly erőfeszítésekkel jár megtervezni a napunkat úgy, hogy kiiktassuk a plastik eszközöket.

Kétségtelen, hogy a műanyag több szempontból is megkönnyítette az életünket, és ennek nem is olyan rég még nagyon tudtunk örülni. Másrészt elhatalmasodott rajtunk: a műanyaggal kialakult kapcsolatunk és viszonyulásunk hatalmas nyomást gyakorol ránk, amitől nehezen tudunk szabadulni. Rövid sorozatomban ennek a relációnak az evolúcióját mutatom be egy sajátos perspektívából: a műanyagtól való függetlenségünk, függőségünk és egyévválásunk folyamatait szemléltetem.

